

arbejde og vel at mærke har fuld ret til at få deres ægtefælle med sig i den forbindelse.

Vil statsministeren bekræfte, at Danmark ikke har nogen som helst mulighed for at forhindre, at den udvikling sker?

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu er det jo sådan, at Danmark er meget fodslæbende på det her område, i og med at vi har forbeholdene.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om Danmark agter at tilkendegive, hvad vores holdning er rundtomkring i korridorerne dernede, sådan at man kender Danmarks stilling til det her spørgsmål.

Jeg vil også godt vide, om Danmark agter at kontakte andre lande, hvor lovgivningen måske ligger meget tæt op af Danmarks lovgivning, for at påvirke eller på en eller anden måde sikre sig, at der bliver taget det forbehold, sådan at det er dansk lovgivning, der måske kommer til at gælde efterfølgende.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Må jeg først sige til hr. Peter Skaarup, at jeg ikke mener, man kan sige, at direktivforslaget udelukkende er udtryk for det, hr. Peter Skaarup kalder liberalisering – nogle punkter ja, andre punkter bestemt ikke.

Det, jeg bare vil fastslå over for hr. Peter Skaarup, er, at regeringen ingen planer har om at ændre de regler i udlændingeloven, som er vedtaget under denne regering. Så skulle det da i hvert fald være på plads.

Man kan altså i dag ikke sige noget om, hvordan det endelige direktiv kommer til at se ud. Jeg tror, der går nogen tid endnu, inden en beslutning kan træffes. Der er faktisk meget forskellige opfattelser mellem landene.

Fru Anne-Marie Meldgaard spørger, om den danske regering gør noget for at påvirke processen. Ja, selvfølgelig prøver en dansk regering altid at få maksimal indflydelse, men på dette område er vi jo altså, om jeg så må sige, hæmmet af, at vi har et forbehold, som gør, at de andre 14 bare kan træffe deres beslutning og vi har ingen indflydelse på det. Det er nu engang konsekvensen. Så det er jo altså begrænset, hvad vi kan gøre; det må man sige.

Nu kan jeg ikke sådan helt lodde dybden i fru Elisabeth Arnolds spørgsmål, men det ligger jo i alle tilfælde sådan, at hvis fri bevægelighed over landegrænserne følger de regler, der gælder i EU-samarbejdet, så kan vi jo ikke forhindre det.

Men så vil jeg også sige, at så er fri bevægelighed jo altså også en fordel.

Peter Skaarup (DF):

Jeg kan godt forstå, at både De Radikale og Socialdemokraterne, som er imod den udlændingepolitik, vi har fået vedtaget efter folketingsvalget her sidste gang med virkning fra 1. juli sidste år, er interesserede i at afskaffe det danske forbehold, for det vil betyde, at EU-systemet fremover kunne vedtage ting, som kunne være mere liberale, sådan som Socialdemokraterne og De Radikale ønsker det. Så det kan jeg godt forstå at man er interesseret i.

Men jeg kan ikke forstå det, når statsministeren siger, at vi er hæmmet af forbeholdet i den politik, vi gerne vil tilrettelægge på udlændingeområdet, for vi kan da netop kun være glade for, at vi i Danmark kan forbeholde os ret til at bestemme vores egen politik på udlændingeområdet.

Netop det, som mange borgere sikkert har været optaget af ved folketingsvalget her sidste gang, får de hermed direkte mulighed for at påvirke, fordi det kun er danske politikere, der afgør det.

Men hvis det fremover lige pludselig er i Bruxelles og i Paris og i Berlin, man i realiteten afgør den danske udlændingepolitik, ved at man liberaliserer reglerne, sådan at man kan få familiesammenføring allerede efter 2 år, jamen så duer det hele jo ikke, så har man som borger ikke den demokratiske indflydelse, som man forventer, når man afgiver sin stemme.

Kl. 14.15

Søren Krarup (DF):

Da jeg hørte statsministerens svar, må jeg indrømme, at erindringer fra for længe siden fra EF-striden i begyndelsen af 1970'erne dukkede op, for denne modsætning imellem at have mulighed for at skabe indflydelse på EF's beslutninger og så at have frihed til at bestemme i sit eget land var jo også den argumentation, vi blev præsenteret for.

Jeg vil spørge statsministeren om det helt elementære: Er det for en dansk regering, for et dansk folk, ikke helt afgørende, at man kan bestemme forhold i sit eget land og så lade de andre lande bestemme deres?

Jeg går ud fra, at statsministeren vil svare, at vi alligevel er sådan filtret ind, at det kan man ikke. Men grundlæggende er det jo spørgsmålet: